

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อธิบายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อเปรียบเทียบความรู้ในการเขียนภาษาไทยแบบ ไน้มน้ำว แบบเปรียบเทียบและแบบเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชน กรุงเทพมหานคร 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทย แบบ ไน้มน้ำว แบบเปรียบเทียบและแบบเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียน รัฐบาลและโรงเรียนเอกชน กรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและนักเรียนในโรงเรียนสังกัดสำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาเอกชนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 ตัวอย่าง ประชากรดังกล่าวเลือกมาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi - Stage Random Sampling) โดยในขั้นแรกผู้วิจัยได้รวบรวมรายชื่อโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครที่ เปิดสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้กลุ่มโรงเรียนทั้งหมด 8 กลุ่ม กลุ่มโรงเรียนที่เป็น กลุ่มตัวอย่างประชากรกลุ่มละ 1 โรงเรียนโดยวิธีการจับสลากได้โรงเรียนรัฐบาล 8 โรงเรียน และโรงเรียนเอกชน 8 โรงเรียน รวมทั้งหมด 16 โรงเรียน โดยในแต่ละโรงเรียนสุ่ม นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มาโรงเรียนละ 25 คน ได้นักเรียนจากโรงเรียนรัฐบาล 200 คน และนักเรียนจากโรงเรียนเอกชน 200 คน รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบวัดความรู้เกี่ยวกับการเขียนภาษาไทยแบบ ไน้มน้ำว แบบเปรียบเทียบและแบบเล่าเรื่อง มีข้อคำถามเป็นแบบปรนัยจำนวน 60 ข้อ แบบสอบนี้ได้ ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน และได้นำไปทดลองใช้เพื่อหา ค่าความเที่ยง ค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก ปรากฏว่าได้ค่าความเที่ยง 0.85 ค่า ความยากง่ายตั้งแต่ 0.20-0.76 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.23-0.58 และแบบทดสอบวัดความ สามารถในการเขียนภาษาไทยแบบ ไน้มน้ำว แบบเปรียบเทียบและแบบเล่าเรื่องซึ่งเป็นข้อสอบ อัตนัย โดยกำหนดให้นักเรียนเขียนเรียงความภาษาไทยแบบละ 2 เรื่อง มีความยาวเรื่องละ ประมาณ 150 คำ แบบทดสอบนี้ได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และตรวจเกณฑ์ การให้คะแนนการเขียนเรียงความภาษาไทยโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน และได้นำไปทดลองใช้ เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์แห่งความสอดคล้องในการตรวจให้คะแนนการเขียนเรียงความทั้ง 3 ข้อ

ระหว่างผู้ทรงคุณวุฒิและผู้วิจัยได้ค่าความสอดคล้องในการตรวจให้คะแนนเท่ากับ 0.90, 0.94, 0.73 นำคะแนนมาคำนวณหาค่าความเที่ยงของแบบสอบอัตโนมัติได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.97 จากนั้นคำนวณค่าระดับความยากได้ค่าความยากของข้อสอบเรียงความทั้ง 3 ข้อเท่ากับ 63.90, 63.29 และ 63.79 ตามลำดับ ค่าอำนาจจำแนกเท่ากับ 28.65, 28.70 และ 28.42 ตามลำดับ ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทั้ง 2 ตอนไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร แล้วนำข้อมูลที่ได้นำมาทำการวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้ 1) หาค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ค่ามัธยฐานเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบทดสอบทั้ง 2 ตอน 2) เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าว แบบเปรียบเทียบและแบบเล่าเรื่องของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและนักเรียนในโรงเรียนเอกชนโดยการหาอัตราส่วนวิกฤต (e)

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีความรู้ในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าว แบบเปรียบเทียบและแบบเล่าเรื่องสูงกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้
2. นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าว แบบเปรียบเทียบและแบบเล่าเรื่องสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีความรู้เกี่ยวกับการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าว แบบเปรียบเทียบและแบบเล่าเรื่องสูงกว่านักเรียนโรงเรียนเอกชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2530: 172) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการมัธยมศึกษา โดยวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลและนักเรียนในโรงเรียนเอกชน พบว่า นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชน

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรายละเอียดพบว่า นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีความรู้ในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าว แบบเปรียบเทียบและแบบเล่าเรื่องมีคะแนนมัธยัมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 56.38 สูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ส่วนนักเรียนในโรงเรียนเอกชนมีความรู้ในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าว แบบเปรียบเทียบและแบบเล่าเรื่องมีคะแนนมัธยัมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 43.08 ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในโรงเรียนเอกชนจะสอนเน้นภาษาต่างประเทศมากกว่าโรงเรียนรัฐบาล จึงมีผลทำให้นักเรียนในโรงเรียนเอกชนต้องแบ่งเวลาไปศึกษาเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศมากกว่าศึกษาเกี่ยวกับภาษาไทย ดังที่ รัตนา เล็กทุก (2536: 98) ศึกษาพบว่า นักเรียนในโรงเรียนเอกชนมีความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยาย สูงกว่านักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแต่ละชนิดคือ แบบโน้มน้าว แบบเปรียบเทียบและแบบเล่าเรื่องสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ จูไรรัตน์ วรณขันธ์ (2536: 120) พบว่า นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถในการเขียนกลอนสุภาพสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูในโรงเรียนรัฐบาลเน้นทักษะการเขียนภาษาไทยมากกว่าครูโรงเรียนเอกชน ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากสำหรับนักเรียน จากการสนทนากลุ่มกับนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและนักเรียนในโรงเรียนเอกชนหลังจากเก็บข้อมูลเสร็จแล้ว พบว่า นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีกิจกรรมพิเศษเปิดโอกาสให้ได้ฝึกการเขียนเรียงความภาษาไทยอยู่เสมอตามเทศกาลวันสำคัญ เช่น วันสุนทรภู่ วันแม่แห่งชาติ วันพ่อแห่งชาติ หรือวันสำคัญทางศาสนา ซึ่งในการที่นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีโอกาสได้ฝึกการเขียนเรียงความภาษาไทยอยู่เสมอนี้ทำให้นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชน

จากผลการวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาไทยแต่ละชนิดพบว่านักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าวอยู่ในเกณฑ์ดี และมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบเปรียบเทียบและแบบเล่าเรื่องอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ส่วนนักเรียนในโรงเรียนเอกชนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าว แบบเปรียบเทียบและแบบเล่าเรื่องอยู่ในเกณฑ์พอใช้ เมื่อพิจารณาลำดับความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าว

แบบเปรียบเทียบและแบบเล่าเรื่องของนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนจากคำมีขมิบ เลขคณิตคิดเป็นร้อยละที่ปรากฏ พบว่า นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถในการเขียน ภาษาไทยแบบเล่าเรื่องมากเป็นลำดับที่หนึ่งมีคะแนนมีขมิบเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 83.41 ความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบเปรียบเทียบมากเป็นลำดับที่สองมีคะแนนมีขมิบเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 80.84 และความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าวเป็นลำดับที่สามมีคะแนนมีขมิบเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 77.84 ส่วนนักเรียนในโรงเรียนเอกชนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบเล่าเรื่องมากเป็นลำดับที่หนึ่งมีคะแนนมีขมิบเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 66.11 ความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบเปรียบเทียบมากเป็นลำดับที่สองมีคะแนนมีขมิบเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 62.72 และความสามารถในการเขียนภาษาไทยแบบโน้มน้าวเป็นลำดับที่สามมีคะแนนมีขมิบเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 61.47 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของจอร์จ อิงเกิลฮาร์ด จูเนียร์และคณะ (George Engelhard, Jr. et al., 1992: 315) พบว่านักเรียนสามารถทำคะแนนได้ดีที่สุดใน การเขียนแบบเล่าเรื่อง (Narrative) รองลงไปที่การเขียนแบบบรรยาย (Descriptive) และลำดับสุดท้ายคือการเขียนแบบโน้มน้าว (Persuasive) ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ ทอมัส อี คาโฮนิส และ จอห์น สแคลลี (Thomas E. Kahonis and John Scally, 1978: 113) ที่ว่า “การเขียนแบบโน้มน้าวเป็นการเขียนที่ยุ่งยากซับซ้อนที่สุด เพราะในการเขียนแบบโน้มน้าว นั้นผู้เขียนต้องใช้นวนคิดของตนเอง ประสพการณ์ ข้อเท็จจริง หลักฐานข้อมูลที่จะนำมาใช้อ้างอิง และยังคงใช้ความคิดเห็นส่วนตัวมาสนับสนุนประกอบข้อความโน้มน้าว เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเปลี่ยนแปลงทางด้านความคิด ความเชื่อหรือการแสดงออกตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียนที่ถ่ายทอด ออกมาในงานเขียนนั้น” ส่วนการเขียนแบบเล่าเรื่องนั้นเป็นการเขียนเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นตาม ลำดับของเหตุการณ์ที่เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงหรือเรื่องราวที่ผู้เขียนแต่งประพันธ์ขึ้นมาโดยที่ ผู้เขียนสามารถสร้างรูปแบบของเรื่องราวได้อย่างอิสระกว่าการเขียนแบบโน้มน้าว ทั้งนี้อาจเป็น เพราะการเขียนแบบเล่าเรื่องนั้นเป็นการเขียนที่สามารถเขียนบรรยายไปตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดย ไม่ต้องคิดเลือกสรรการใช้ถ้อยคำเท่าใดนัก ส่วนการเขียนแบบเปรียบเทียบเป็นการเขียนตาม ลักษณะกายภาพที่ผู้เขียนมองเห็น แต่ในการเขียนนั้นผู้เขียนต้องเลือกใช้ถ้อยคำในการอธิบายให้ ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างชัดเจนถูกต้อง จึงเป็นการเขียนที่ต้องให้รายละเอียดอย่างมาก จึงจัดได้ว่าเป็น งานเขียนที่ยากกว่าการเขียนแบบเล่าเรื่องแต่เป็นการเขียนที่ง่ายกว่าการเขียนแบบโน้มน้าว

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1.1 ผู้บริหารโรงเรียนรัฐบาลและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนควรส่งเสริมทางโรงเรียนให้ความสำคัญในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยโดยเฉพาะทักษะการเขียนอย่างต่อเนื่อง โดยผู้บริหารควรวางนโยบายให้ครูอาจารย์ฝึกฝนนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ

1.2 ผู้บริหารโรงเรียนรัฐบาลและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนควรส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมเพื่อจูงใจและปลูกฝังให้นักเรียนรักและสนใจทักษะการเขียนให้มากขึ้น โดยจัดให้มีการแข่งขันประกวดการเขียนประเภทต่าง ๆ ตามเทศกาลวันสำคัญ

1.3 ผู้บริหารโรงเรียนรัฐบาลและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนควรมีการจัดประกาศเกียรติคุณยกย่องครูผู้สอนภาษาไทยดีเด่นในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านการอ่าน ด้านการเขียน ด้านการพูด ฯลฯ

1.4 ผู้บริหารโรงเรียนรัฐบาลและผู้บริหารโรงเรียนเอกชนควรส่งเสริมให้โรงเรียนจัดแหล่งวิทยากรให้นักเรียนได้มีโอกาสศึกษาค้นคว้าข้อมูลในการนำไปใช้ประกอบการเขียนเรียงความให้มากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาไทย

2.1 ครูผู้สอนโดยเฉพาะครูในโรงเรียนเอกชนควรเน้นความสำคัญของการฝึกทักษะการเขียนและสอนให้นักเรียนได้ฝึกเขียนเรียงความประเภทต่าง ๆ มากขึ้น

2.2 ครูผู้สอนควรตรวจผลงานเขียนของนักเรียนทุกคนเพื่อที่นักเรียนจะได้ทราบข้อบกพร่องในการเขียนของตนเองเพื่อจะได้นำไปปรับปรุงแก้ไขงานเขียนในครั้งต่อไปให้ดีขึ้น

2.3 ครูผู้สอนโดยเฉพาะครูในโรงเรียนเอกชนควรจัดกิจกรรมส่งเสริมให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะการเขียนให้มากขึ้นและมีการจัดประกวดการเขียนประเภทต่าง ๆ ตามเทศกาลวันสำคัญ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาไทยประเภทต่าง ๆ ทั้งของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน
2. ควรทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาไทยประเภทต่าง ๆ ของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีเพศและขนาดของชั้นเรียนต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย